

gjældendes Omfjorg, hvad enten de ere hans egne eller fremmede (§§ 198 og 199, jfr. § 200). Den oprindelige Tilbe til disse Regler indeholdes i D. R. 6—5, navnlig Art. 3, som siger: „Slaaer Noget sine Forældre, da er det halsløs Gjerning“, jfr. Art. 1, hvorefter Barnet i slige Tilfælde skal miste Arv efter dem. Om det ægtefællelige Forhold indeholdt Oven flere Forrifter, idet 6—5—4 fastsatte, at slaar Hustru sin Husbond og gjør ham Skade, da er det ligesom hun havde gjort det mod en Fremmed, medens Art. 7 bestemmer Straf af Bremerholm (Strafarbejde) eller anden høi Straf for den Husbond, som handler tyrannisk og uchristelig mod sin Hustru jfr. Art. 8 og 9. Tilspiedes der ved Overskrivelse af Huustugten Barnet Skade paa Helbred, Saar eller Lemlæstelse, straffedes Faderen eller Moderen efter R. 6—5—5 og 6, ligesom det var gjort mod en Fremmed. Forordningen af 4de October 1833 ophævede Livsstraffen for det i 6—5—3 omhandlede Forhold, undtagen for de Tilfælde, hvor Handlingen i og for sig vilde medføre Strafarbejde paa Livstid, og nedsatte iøvrigt Straffene betydeligt (ved de lavere Grader af Vold Forbedringshuusarbejde indtil 4 Aar, ved de høiere et Tillæg af 4 Aars Strafarbejde til den almindelige Straf). Fremdeles udtaler denne Lovs § 23 den almindelige Regel, at Vold, udøvet mod Personer, hvem der skyldes en særdeles Uerbødighed eller kjerlig Omhu, altid bør straffes strengere end Vold mod en Fremmed.

Hvad Udkastets herhenhørende Bestemmelser angaaer (§§ 198 og 199), omhandle de ikke alene Forældre, men ogsaa Bedsteforældre og andre Slægtninge i opstigende Linie. Fremdeles gjælder § 199 kun om Ægtefæller, forsaavidt de leve i Samliv, men udstrecker ogsaa sin Beskyttelse til fremmede Børn, naar disse ere betroede til den Paagjældendes Omfjorg. Dette sidste Tillæg maa vistnok ganske billiges, da Erfaringen desværre har lært, at Børn, som udsættes i Pleie, ofte blive behandlet paa en oprørende Maade. Med Hensyn til Beskaffenheden af den i disse Forhold udviste Vold gjøres der med Tøie nogen For-

ffjel mellem Udtrykkene i de tvende Paragraffer. § 198 henviser nemlig i saa Henseende ligefrem til § 197, hvorimod § 199 forudsætter Mishandling (jfr. ogsaa Ordene „om denne end ikke efterlader Saar eller anden Skade“). Straffens Størrelse er i disse Tilfælde sat til Fængsel eller Forbedringshuusarbejde indtil 2 Aar, hvorhos det første Forhold i det Hele skal medføre Anvendelsen af en noget strengere Straffegrad (ikke under 4 Maaneders simpelt Fængsel). — Det er imidlertid kun ved de ringere Arter af Volds handlinger, at der tillægges disse Forhold en saa stor Vægt; i § 200 nævnes de kun som en særligt skærpene Omstændighed, og i § 201 omtales de aldeles ikke. — Om Arverettens Forbrydelse i disse Forhold handles i Cap. 32 § 300.

Foruden disse Tilfælde kjender Udkastet ikke til nogen særlig Straffeskærpelse, enten paa Grund af andre personlige Forhold mellem Angriberen og den Angrebne eller paa Grund af Stedet, hvor Overfaldet skeer.

Om uagtsom Vold handles i Udkastets § 204, jfr. Frdg. 4de October 1833 §§ 28 og 29. Straffen er Fængsel eller Bøder, og Forholdet er kun strafbart, naar der er indtraadt en Lemlæstelse eller lignende stor Skade. Naar Skaden er mindre, vil der altsaa i Henhold til den almindelige Regel i Udkastets § 41 ingen Straf være at idømme.

Tyvende Capitel.

Om Duel.

Fra et strengt retligt Standpunkt lod det sig vistnok forsvare at hense på Duel under Slagsmaal, men Lovgiveren tør ikke overse den i alt Fald i visse Samfundskredse dybt rodfæstede Fordom, som fordrer af en ærefjær Mand, at han med væbnet Haand skal værne om sin krænkede Ære. Lovgiveren kan imidlertid tage Sagen paa væsentlig forskjellig Maade. Han kan enten erkjende det Vanstelige for den Enkelte i at handle saaledes, at en stor